

maatte undergaae den samme Forandring, som han dog til det Resultat, at han ønskede, at man desuagtet skulde gaae ind paa Loven, fordi han troede, at den, uagtet den var principløs, kunde blive god ved at rettes i Enkelt- hederne. At jeg naturligviis ikke kan gjøre den mindste Indvending imod at behandle Loven i et andet Stadium, er indlysende; men derimod tvivler jeg meget paa, at det ærede Medlem med sine bedste Kræfter skulde være istand til nogenstunde at bringe noget Heldigt ud af denne Skattelov. Jeg troer ikke, at han vil kunne finde de Enkeltheder, som skulde kunne rette dette Princip, med mindre Enkelt- hederne blive saaa mange, at det derved bliver en heel ny Lov. Det forekommer mig, at en af de Grunde, hvorfor han syntes, at det var nødvendigt at gaae ind paa denne Lov, var, at den efter hans Mening var bunden til en Lov, hvis Fremme han ansaae for meget vigtig, nemlig Loven om det ulige Hartkorns Ligeliggjørelse. Nu vil jeg paa ingen Maade negte, at denne Lov i en Række af Aar har havt en meget stor Vigtighed; men derfor er det dog ikke saa paatrængende, at det dreier sig om et $\frac{1}{2}$ Aar før eller et $\frac{1}{2}$ Aar senere, eller 1 Aar før eller 1 Aar senere; men selv om det var det, saa troer jeg ikke, at der er saadan nød- vendig-Forbindelse mellem disse to forskjellige Love, at vi ikke skulde kunne fremme den om Skatternes Ligeliggjørelse, saafremt den har holdt sig paa det, som egentlig er Hoved- gjenstanden, hvorom det her dreier sig, og bringe den til Ende, uden just at gaae videre ind paa den anden af de nævnte Love. Jeg troer ikke, at den Grund til at fremme denne, er saa overmaade vigtig. En anden Grund, som kan være vigtigere, det er, at vi ved at behandle denne paa et andet Stadium, kan netop gjennem Detailvanskelighederne komme til at erkjende, at den ikke alene har sine Feil i Principerne, men ogsaa i Detaillen. Jeg maa, før jeg gaaer ind paa at omtale det, som jeg troer at burde være gjort istedetfor det, som her er gjort, blot gjøre en Indsigelse mod en Paastand, der jevnligt er gjort, og hvis Begrundelse maaskee kan synes at være rigtig, men som jeg dog troer ikke er saaledes sand, som man i Almindelighed fremstiller det.

Det er nemlig blevet sagt, at Indqvarterings- skatten var paalagt Kjøbstæderne, fordi de vare værnefrie; jeg maa gjentage, hvad jeg flere Gange har havt den Ære at sige i denne Sag, at Kjøbstæderne aldrig have været frie for Værnepligten. Det er kun Værnepligtens Op- fyldelse, som har været udført paa en anden Maade, og som paa enhver Tid kunde have været indført og gjort lige for alle mulige Classer. Indqvarterings-skatten i Kjøbstæderne har en ganske anden Oprindelse, og at den ikke findes paa Landet, ligger deri, at der paa Landet er traadt andre Skatter istedet. Den ældre Maade at lægge Tropper paa i Fredstid, var at fordele dem i Districter, og da laae især Rytteriet paa Landet, og denne Rytterindqvartering og de dermed forbundne Byrder, det var den Andeel, som Landet tog i Hærens Hold i Fredstid, hvortil især Fod- folket laae i Kjøbstæderne. Der er blevet til- bage deraf endogsaa betydelige Udgifter, som ubelukkende falder paa Landdistricterne, det er Rytterhold og Jourageleverance, og mangfoldige andre. Og der er desuden forskjellige Skat- ter, som, naar man vil see rigtigt til, tidli- gere ere blevne paalagte Hartkornet, som Følge af at Rytterholdet blev anderledes indrettet. Jeg vil imidlertid ikke forfølge denne Sag yderligere; jeg har kun anført dette for at paapege, at jeg troer at denne Opveien af Indqvarteringen og Værnepligten slet ikke bør komme i Betragtning. Derimod er der Intet sagt mod Nødvendigheden af maaskee at gjøre en anden Skattefordeling med Hensyn til Kjøb- stæderne; men for just at følge min ærede Ven i denne Retning og for ikke at komme til no- gensomhelst Prægravation ved denne nye Skat- telov, saa vil jeg gjøre opmærksom paa, at man havde undgaaet dette, om man havde indbefattet under denne Skatteforandring alle de forskjellige, som min ærede Ven har udtrykt sig, principløse Skatter, de Skatter, som man saaledes tilfældigt i en Skynding har opkræ- vet, fordi man trængte til Penge i een Ret- ning. Man fyldte een Kasse og tomte en anden og naar Kassen var tom, saa for- drede man i en Skynding en ny lille Skat, og saaledes er en Masse af vore Skatter blevne til. Naar vi saaledes sammenligne